

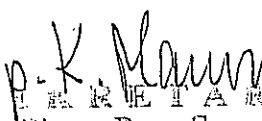

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo Sprawiedliwości

Sekretarz Stanu

DWOiP-IV-0700-18/08
(dot. BPS / DSK-043-612/08)

BH-1-0900-316/08

 P. K. MAUN
 Biura Prac Senackich
 Warszawa, dnia 06.08.2008 r.
 5856... podpis... Maun...

Pani

Krystyna BOCHENEK

Wicemarszałek

Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowne Pani Marszałek

W nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 3 lipca 2008 r., przy którym przedstawiono tekst oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego podczas 14. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 czerwca 2008 r., uprzejmie przedstawiam co następuje.

Odnosząc się do podniesionego, w wyżej wskazanym oświadczeniu, zagadnienia dotyczącego niewyegzekwowania przez komornika sądowego zasądzonego na rzecz wierzyciela świadczenia pieniężnego, stwierdzić należy, iż stosownie do treści art. 797 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1964 r. Nr 43, poz. 298 z późn. zm.) to wierzyciel, który wszczyna postępowanie egzekucyjne obowiązany jest wskazać świadczenie, które ma zostać spełnione oraz sposób egzekucji. Podkreślenia wymaga, iż określenie przez wierzyciela sposobu egzekucji jest dla organu egzekucyjnego wiążące, co oznacza, iż nie jest dopuszczalne prowadzenie egzekucji ze składników majątku dłużnika niewskazanych we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Zauważyć należy, iż do wierzyciela należy inicjatywa w zakresie wyboru sposobu przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego. Co do zasady organ egzekucyjny nie ma obowiązku podejmowania jakichkolwiek czynności w zakresie poszukiwania majątku dłużnika. Wyjątek stanowią przykładowo przepisy art. 1081 i następane Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące egzekucji

świadczeń alimentacyjnych, nakazujące komornikowi z urzędu przeprowadzić dochodzenie w celu ustalenia zarobków i stanu majątkowego dłużnika. Ponadto stosownie do treści art. 797¹ Kodeksu postępowania cywilnego wierzyciel może zlecić komornikowi poszukiwanie za wynagrodzeniem majątku dłużnika. Wskazana powyżej instytucja jedynie potwierdza zasadę niepodjęmowania przez komornika z urzędu czynności zmierzających do ustalenia stanu majątkowego dłużnika.

Następnie wskazać należy, iż komornik sądowy ma obowiązek realizowania prawidłowo złożonego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego poprzez podejmowanie wszelkich czynności procesowych zmierzających do wyegzekwowania roszczenia. Wobec powyższego w przypadku, gdy wierzyciel złoży wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z rachunku bankowego dłużnika, komornik ma obowiązek prowadzenia egzekucji stosownie do treści przepisów art. 889 – 994 Kodeksu postępowania cywilnego regulujących zaspokojenie świadczenia ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym. Komornik na podstawie tego wniosku nie może natomiast prowadzić egzekucji np. z nieruchomości.

W dalszej kolejności należy podkreślić, iż komornik w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego nie ma wpływu na nieskuteczność egzekucji, której przyczyną jest bezskuteczność licytacji ruchomości. Teoretycznie bowiem może zaistnieć sytuacja, w której pomimo, iż dłużnik posiada ruchomości przewyższające wartością egzekwowane roszczenie, egzekucja okazuje się nieskuteczna z powodu braku chętnych do ich nabycia w trybie licytacji publicznej.

Odnosząc się do kolejnej kwestii zasygnalizowanej w wyżej wskazanym oświadczeniu podnieść należy, iż stosownie do treści art. 877 Kodeksu postępowania cywilnego w sytuacji, gdy druga licytacja ruchomości nie doszła do skutku, wierzycielowi w ciągu dwóch tygodni od otrzymania zawiadomienia komornika przysługuje prawo przejęcia ruchomości na własność za cenę nie niższą od ceny wywołania. Przy czym wierzyciel, który zadeklaruje przejęcie ruchomości na własność, podobnie jak potencjalny nabywca, ma obowiązek uiszczenia ceny nabycia. W przypadku zaś, gdy nabywca jest jedynym wierzycielem egzekwującym albo jeżeli cena nabycia wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli egzekwujących i kosztów egzekucji, wierzyciel ma możliwość zaliczenia swojej egzekwowanej wierzytelności na cenę nabycia.

Niezależnie od powyżej wskazanych rozwiązań proceduralnych przyjętych na gruncie Kodeksu postępowania cywilnego należy podkreślić, iż uczestnikom postępowania egzekucyjnego przysługuje skarga na czynności egzekucyjne podejmowane przez komornika. Instytucja skargi dotyczy także zaniechania przez komornika dokonania czynności. Podkreślenia

wymaga, iż stosownie treści art. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 z późn. zm.), komornik przy wykonywaniu czynności podlega tylko ustawom oraz orzeczeniom sądu. Tylko sąd, w ramach kontroli merytorycznej, władny jest uchylać lub zmieniać czynności egzekucyjne sądów i komorników. W związku z powyższym, o ile w ocenie uczestnika postępowania egzekucyjnego komornik podejmuje czynności egzekucyjne w postępowaniu egzekucyjnym w sposób wadliwy, przysługuje mu, stosownie do treści art. 767 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, prawo wniesienia skargi na czynności egzekucyjne podjęte przez komornika. Skargę na czynności komornika wnosi się do właściwego sądu rejonowego.

Konkludując – stwierdzić należy, że o wyborze składników majątku dłużnika, do których kierowana jest egzekucja, decyduje co do zasady wierzyciel, komornik nie odpowiada za bezskuteczność egzekucji spowodowaną brakiem majątku dłużnika, zaś obowiązujące przepisy prawa przewidują środki obrony przed niezgodnym z prawem lub opieszałym działaniem komorników.

SEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości

Marion Cichosz